

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.I.C., nar. ..., st. přísl. Nigérie, t. č. v X, *zastoupeného ustanoveným zástupcem*
JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 1, 331 41 Kralovice,
proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se
 sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2017,
 č. j. KRPP-185490-3/ČJ-2017-030022,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) za účelem předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*Nařízení EU č. 604/2013*“ nebo „*Dublinké nařízení*“). Doba zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 45 dní od okamžiku omezení osobní

svobody.

Žalobce namítal, že žalovaná porušila, resp. nesprávně vyložila a aplikovala ustanovení § 129 odst. 1 a v návaznosti na to ustanovení § 129 odst. 3 a ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a dále nesprávně posoudila možnost použití zvláštních opatření dle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, čímž porušila i čl. 28 odst. 1 a 2 nařízení EU č. 604/2013. V návaznosti na uvedené žalobce dále namítal, že žalovaná porušila ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k uvedenému byl porušen § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.

Žalobce také poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, dle kterého má správní orgán před zajištěním cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců povinnost zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a tuto úvahu promítnout do odůvodnění o zajištění cizince. Žalobce namítal, že přestože je přesvědčen, že z jeho strany neexistuje ani neexistovalo žádné nebezpečí útěku, tak v případě, že žalovaná by byla přesvědčena, že je v jeho případě potřeba nějaká opatření učinit, mělo to být uložení některého ze zvláštních opatření dle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále konstatoval, že v den svého zajištění dne disponoval dostatečnými finančními prostředky, na základě kterých si mohl v České republice (dále jen „*ČR*“) zajistit kdekoliv dle potřeby ubytování. Mohlo mu být tedy uloženo opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, ale i opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné neuvedla, jaká výše finančních prostředků je potřebná na složení finanční záruky. Vzhledem k tomu se nelze ztotožnit ani se závěrem žalované, že finanční prostředky, které měl žalobce u sebe, nebyly dostatečné pro poskytnutí finanční záruky. Žalobce se nikdy dříve nevyhnul žádnému předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nikdy se nepokusil o útěk a nikdy nevyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (ani žádná taková skutečnost nebyla ve správním řízení prokázána) a ani takový úmysl není zjevný z jeho jednání. Žalobce popřel, že by jednal pouze účelově, když do protokolu uvedl, že chce vycestovat do Itálie.

Žalobce dále poukázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55, které uvádí, že zajištění cizince pro účely jeho předání do jiného členského státu Evropské unie příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle § 129 zákona o pobytu cizinců, a článku 28 Nařízení č. 604/2013, není možné, absentuje-li reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, tedy je-li evidentní, že cizinec nebude do jiného členského státu Evropské unie ve lhůtách stanovených čl. 28 odst. 3 citovaného nařízení předán. Žalobce v této souvislosti také uvedl, že žalovaná se nezabývala ve smyslu tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu reálným předpokladem dosažení účelu zajištění. Žalovaná pouze vyjádřila domněnku, že Italská republika (dále jen „*Itálie*“), resp. Rakouská republika (dále jen „*Rakousko*“) je povinna účastníka na základě Nařízení č. 604/2013 převzít. Žalovaná se měla zabývat mimo jiné konkrétními skutečnostmi týkajícími

se úspěšnosti předávání do uvedených členských států Evropské unie, tedy do Itálie a Rakouska v minulém období, kdy mohla např. použít statistické údaje Ministerstva vnitra, která jsou běžně dostupné na internetu. To však žalovaná neučinila. Žalobce dále konstatoval, že uvedená domněnka žalované není v souladu ani s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010-150, na které žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala.

V neposlední řadě žalobce namítal, že žalovaná porušila ustanovení § 3 správního řádu, neboť nepostupovala tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. A dále žalovaná porušila § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistila mimo jiné veškeré okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, nezjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a pečlivě nepřihlížela ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce, dále porušila ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedla důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobce v této souvislosti uvedl, že žalovaná se mimo jiné dostatečně nezabývala podmínkami, resp. možnostmi pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území dle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců a jejich účinnosti a dále reálným předpokladem dosažení účelu zajištění resp. konkrétními skutečnostmi týkajícími se úspěšnosti předávání do uvedených členských států Evropské unie, tedy do Itálie a Rakouska v minulém období. Žalobce dále namítal, že žalovaná se nezabývala ve vztahu ke shora uvedeným ustanovením zákona o pobytu cizinců dostatečně tím, že se žalobce nikdy dříve nevyhnul žádnému předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nikdy se nepokusil o útěk a nikdy nevyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (a že ani žádná taková skutečnost nebyla ve správním řízení prokázána) a že ani takový úmysl není zjevný z jeho jednání.

Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že z předaného správního spisu vyplývá, že žalobce byl zajištěn 12. 12. 2017 za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Účelem zajištění žalovaného je jeho předání podle Nařízení č. 604/2013. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal důsledně s ustanovením § 123b zákona o pobytu cizinců zvláštní opatření za účelem vycestování z území. Zvláštním opatřením podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou dány povinnosti cizince, které musí cizinec splnit, aby mohlo být přistoupeno k realizaci opatření. Tímto opatřením se žalovaný zabýval na straně 4 rozhodnutí o zajištění.

Žalovaný poukázal na to, že žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že ČR pouze projížděl a nemá zde žádnou adresu pobytu. Z toho důvodu nemůže splnit povinnost danou § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval reálným předpokladem dosažení účelu zajištění. Žalovaný se otázkou předpokladu dosažení účelu zajištění zabýval na straně 5 rozhodnutí o zajištění. Žalobce obdržel 18. 1. 2018 Oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 od Dublinského střediska, č. j. OAM-2517/DS-PR-2017, kde mu bylo sděleno, že k realizaci předání žalobce do Itálie dojde nejpozději 7. února 2018. Žalovaný je přesvědčen o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění, tedy předání žalobců podle Dublinského nařízení, je reálné. V odůvodnění zajištění se

žalovaný zabýval na stranách 4 a 5 rozhodnutí v odstavci „Realizovatelnost předání účastníka, doba zajištění“ otázkou realizovatelnosti předání žalobce do Itálie. Itálie je členem Evropské unie, z čehož vyplývá, že je bezpečnou zemí pro žadatele o azyl ze třetích zemí, jelikož převzala evropskou legislativu, řídí se jí a zároveň ani vláda ČR nevydala žádné závazné nařízení, které by omezovalo přemísťování žadatelů o azyl ze třetích zemí do Itálie podle Dublinského nařízení. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu vydal dne 28. června 2017 Usnesení č. j. 4 Azs 73/2017-17, kde argumentuje v odstavci 11: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, Soudní dvůr Evropské unie vymezil, že [] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní pokračování právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani-až na výjimečné případy-ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unii. [] Pokud by EULP-tím, že by Unie a členské státy podle ní měly být považovány za Smluvní strany nejen v jejich vztazích s těmi Smluvními stranami, které nejsou členskými státy Unie, ale také v jejich vztazích mezi sebou, a to i tehdy, řídí-li se tyto vztahy unijním právem-vyžadovala, aby členský stát ověřil, zda jiný členský stát dodržuje základní práva, přestože musí podle unijního práva panovat mezi těmito členskými státy vzájemná důvěra, mohla by být přistoupením ohrožena rovnováha, na níž je Unie založena, a autonomie unijního práva.*“ Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobce, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Žalovaný jednal pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a Nařízením č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k pojednání věci za nezbytné.

Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného*

právního předpisu Evropské unie; policie po dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky, “

Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 12. 12. 2017 kontrolován hlídkou Policie ČR a to dle § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v mezinárodní autobusové lince č. 000022, spol. RegioJet jedoucí na lince Praha – Geneva na Centrálním autobusovém nádraží v Plzni. Žalobce k prokázání své totožnosti předložil cestovní pas, ale nebyl schopen prokázat oprávněnost vstupu a pobytu na území ČR. Dále bylo zjištěno, že žalobce cestoval autobusovou linkou z Vídně v Rakousku s přestupem v Praze. Na základě této skutečnosti byl žalobce zajištěn. Následně bylo provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v systému Eurodac, kde byla nalezena 2x shoda, tedy, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU, konkrétně v Itálii a Rakousku.

Žalobce především namítal, že žalovaná nesplnila podmínky pro rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s dobou zajištění 45 dnů dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále namítal, že žalovaná měla uplatnit uložení některého ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Zdejší soud předně uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Dle náhledu soudu žalovaná posoudila, zda-li existuje reálný předpoklad, že dojde k předání žalobce do jiného členského státu EU, tedy do Itálie, resp. do Rakouska ve stanovené době, a to vše v souladu s žalobcem poukazovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. V předmětném rozhodnutí byla sice řešena situace stěžovatelky, jež byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Nicméně v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i před tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobce do Itálie, resp. Rakouska, které jí byly v době rozhodování o zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadených rozhodnutích samostatný odstavec nesoucí název *„Realizovatelnost předání účastníka řízení, doba zajištění“*, kde uvedla, že *„Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150. [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Italská republika, resp. Rakouská republika je povinna účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned,*

jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.“

Žalovaná tedy překážky předběžné posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizince alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobce do Itálie, resp. Rakouska je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaná neuložila žalobci některého ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud uvádí, že povinnost zkoumat možné užití mírnějších opatření vyplývá z § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“* Zmíněná zvláštní opatření za účelem vycestování jsou upravena v § 123b zákona o pobytu cizinců, který je nejen vyjmenovává, nýbrž stanovuje také další podmínky pro jejich použití. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„Policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.“*

V projednávané věci byly naplněny podmínky pro aplikaci shora citovaného ustanovení, neboť žalobce pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce v rámci řízení v protokolu uvedl, že územím ČR pouze projížděl. Měl v úmyslu odcestovat do Itálie, na jehož jediném území je oprávněn pobývat. Na území ČR nemá žádné příbuzné a není schopen uvést žádnou adresu pobytu. Finanční prostředky, které má žalobce u sebe, nejsou dostatečné k poskytnutí finanční záruky. Použití zvláštních opatření dle § 123 zákona o pobytu cizinců by nebylo účinné, neboť zde není záruka, že žalobce vycestuje zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu. Přestože, do protokolu uvedl, že chce vycestovat do Itálie, nelze vyloučit možnost, že takto jednal pouze účelově, aby mohl pokračovat ve své cestě do Švýcarska, případně do jiného státu, kam není oprávněn vstoupit. Jako žadatel o mezinárodní ochranu byl povinen setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádal, což porušil. Žalobce byl kontrolován v autobusové lince Praha – Geneva (Švýcarsko), ačkoliv měl v úmyslu jet do Itálie, konkrétně do Milána. Žalobce se tedy vydal z Rakouska do Itálie přes ČR, Německo a Švýcarsko, což takto mohl činit účelově, aby mohl vycestovat do dalšího státu, kde by opět požádal o azyl, jako již učinil ve dvou předchozích případech. Zdejší soud se tedy ztotožňuje se správním orgánem, že využití mírnějších opatření by nebylo účinné.

Žalobce také namítal, že zajištění cizince pro účely jeho předání do jiného členského státu EU příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu není možné, je-li

evidentní, že cizinec nebude do jiného členského státu EU ve lhůtách stanovených v čl. 28 odst. 3 Nařízení č. 604/2013 předán. Žalovaná se tedy měla zabývat úspěšností předávání do uvedených členských států EU, tedy do Itálie a Rakouska v minulém období.

K uvedenému soud uvádí, že není povinností správního orgánu zabývat se úspěšností předávání cizinců do uvedených členských států EU a používání statistických údajů, neboť není možné takto, bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobce k realizaci jeho předání nemůže dojít, jelikož každý případ zajištění cizince za účelem předání by měl být zkoumán zcela individuálně, což v daném případě tak žalovaná učinila. Nelze tedy v daném případě shledat, že je předání cizince z ČR do Itálie, resp. Rakouska neúspěšné vždy, a že je tedy jeho úspěšnost zcela vyloučena. Žalovaná tedy neporušila ustanovení § 52 správního řádu, tak jak namítal žalobce.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoliv porušení namítaných ustanovení.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaná při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. ledna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně